

РЕШЕНИЕ

№ 12438

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 49 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕНИЦА ИВ. ЦВЕТКОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА Д. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от ДЕНИЦА ИВ. ЦВЕТКОВА Гражданско дело
№ 20211110170693 по описа за 2021 година

„„„„л“ЕАД е предявил срещу Л. Г. С. обективно кумулативно съединени искиве с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 500 лева – главница по договор за паричен заем №67691 от 22.03.2016, ведно със законната лихва от подаване на заявлението до окончателното плащане и сумата от 146.40 лева-лихва за забава за периода от 15.10.2016 до 03.09.2019г.

Ищецът поддържа, че на 22.03.2016 е сключен договоър за паричен заем №67691 между ответника и „„„„ОД.Твърди, че ответникът се е задължил да върне сумата от 537.29 лева на 18 броя седмични погасителни вноски.Твърди, че на 26.07.2016 настъпва падежа на цялото задължение.Поддържа, че на 07.02.2017 е сключен договор за цесия между него и „„„„ОД.Твърди, че по силата на договора за цесия титуляр на вземанията става ищеца, като конкретния размер на вземанията е индивидуализиран в Приложение №1.Твърди, че цедентът „„„„ОД е упълномощил „„„„л“ЕАД да уведоми длъжника за прехвърляне на вземането.Твърди, че е изпратено уведомление за извършената цесия до

ответника с препоръчано писмо, но пратката се е върнала непотърсена.Поддържа, че е приложил към исковата молба препис от уведомление за цесия, което да бъде връчено на ответника заедно с исковата молба.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът Л. Г. С. чрез особения си представител я оспорва.Прави възражение за давност.Твърди, че не е уведомен за извършената цесия.

Съдът като прецени по реда на чл.12 от ГПК събраните по делото и относими към разрешаване на спора доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е представен договор за паричен заем №67691 към искане №SF73227 от 22.03.2016, сключен между „„„,ОД в качеството на заемодател и Л. Г. С. в качеството на заемател за сумата от 500 лева, платима на 18 седмични вноски от по 29.85 лева, при обща сума на плащане 537.29 лева, при ГПР-49.391% и мес.лихвен процент -3.34%.Към договора са представени и погасителен план и стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити..

По делото е представена и молба за заем №0073227 от 22.03.2016 от Л. Г. С..

По силата на договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 07.02.2017 „„„,ОД в качеството на продавач е прехвърлил на „„„„,л“ЕАД в качеството на купувач вземанията, посочени в Приложение №1 срещу покупна цена.

Видно от Приложение №1 към Договора за прехвърляне на вземания между „„„„,л“ЕАД и „„„,ОД от 07.02.2017 в него са включени вземанията по договор №67691 от 22.03.2016 в размер на 956.10 лева, от които 500 лева – главница, 252.39 лева -лихви и 203.71 лева -неустойки.

С пълномощно от 09.02.2017 „„„,ОД е упълномощило „„„„,л“ЕАД да уведоми по законоустановения ред длъжниците за сключения на 07.02.2017 Договор за прехвърляне на вземания между „„„,ОД и „„„„,л“ЕАД.

По делото е представено потвърждение за сключена цесия на основание чл.99, ал.3 от ЗЗД от „„„,ОД.

Видно от известието за доставяне пратката е останала непотърсена от Л. Г. С..

По делото е представено уведомление от 8.12.2021 от „„„ОД чрез пълномощника си „„„„Л“ЕАД до Л. С., че с договор за прехвърляне на вземания от 07.02.2017 всички вземания спрямо него, произтичащи от договор №67691 от 22.03.2016г. са прехвърлени на „„„„Л“ЕАД, заедно с всички произтичащи акцесорни парични претенции /лихви, такси и други/.

Съгласно заключението на ССЕ на заемателя е отпуснат кредит в размер от 500 лева. Съгласно заключението на ССЕ няма извършени плащания от страна на ответника за погасяване на задълженията по процесния кредит. Падежът на първата изцяло неизплатена месечна вноска по Договор за паричен заем №67691 е настъпил на 29.03.2016г. Съгласно заключението на ССЕ остатъчното задължение на Л. С. възлиза в размер от 1049.27 лева, от което 500 лева – главница, 37.29 лева – договорна лихва, 215.10 лева – неустойка, 150.48 лева – такса изискуемост и 146.40 лева-лихва за забава. Съгласно заключението лихвата за забава за периода от 15.10.2016 до 03.09.2019 възлиза в размер от 146.40 лева.

При тази установеност на фактите съдът парви следните правни изводи:

По делото е представен договор за паричен заем №67691 към искане №SF73227 от 22.03.2016, сключен между „„„„ОД в качеството на заемодател и ответника Л. Г. С. в качеството на заемател за сумата от 500 лева, платима на 18 седмични вноски от по 29.85 лева, при обща сума на плащане 537.29 лева, при ГПР-49.391% и мес.лихвен процент -3.34%.

Съгласно чл.4, ал.1 от договора с полагането на подписа си ответникът е удостоверил, че надлежно е получил заемната сума в размер на 500 лева, съгласно параметрите, посочени в чл.3 от договора и се е задължил да я заплати в сроковете и условията и погасителния план по договора. Ответникът не оспорва подписа си в договора. С оглед на което съдът приема, че изявлението в договора изхожда от ответника.

Договорът за заем е реален договор и той се сключва с предаване на сумата от заемодателя на заемателя. Доколкото ответникът е подписал договора, същият е направил извънсъдебно признание, че е получил заемната сума в размер от 500 лева. С получаване на сумата договорът за заем се счита за сключен.

С оглед на изложеното ответникът е бил в облигационни отношения със „„„„ОД по силата на договор за заем.

По силата на договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 07.02.2017 „„„„ОД в качеството на цедент е прехвърлил на „„„„„Л“ЕАД в качеството на цесионер вземанията, посочени в Приложение №1 срещу покупна цена.

Видно от Приложение №1 към Договора за прехвърляне на вземания между „„„„„Л“ЕАД и „„„„ОД от 07.02.2017 в него са включени вземанията по договор №67691 от 22.03.2016 в размер на 956.10 лева, от които 500 лева – главница, 252.39 лева -лихви и 203.71 лева -неустойки.

С оглед на което съдът приема, че вземанията спрямо ответника по договора за заем, са предмет на договора за цесия. Поради това съдът приема, че вземанията по договора за заем спрямо ответника са придобити от ищеца в качеството на цесионер.

Но за да породи договора за цесия действие спрямо ответника в качеството на длъжник, същият трябва да е уведомен по реда на чл.99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД. Към исковата молба е приложено уведомление до ответника от 8.12.2021 от „„„„ОД чрез пълномощника си „„„„„Л“ЕАД до Л. С., че с договор за прехвърляне на вземания от 07.02.2017 всички вземания спрямо него, произтичащи от договор №67691 от 22.03.2016г. са прехвърлени на „„„„„Л“ЕАД, заедно с всички произтичащи акцесорни парични претенции /лихви, такси и други/. Видно от известието за доставяне пратката е останала непотърсена.

Съдът приема, че уведомяването е извършено от цесионера с исковата молба, към която е приложен договора за цесия и уведомлението. В този смисъл е и задължителната практика на ВКС, обективирана в Решение №78 от 09.07.2014г. по т.д. №2352/2013, ВКС, II ТО. В същото се приема, че цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане. Като факт настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението от цедента, макар и като приложение на исковата молба на цесионера следва да бъде съобразено от съда при решаване на делото с оглед императивното правило на чл.235, ал.3 от ГПК. В този смисъл е Решение №109/13.07.2016 по дело №1050/2015, ВКС, ТК, I ТО.

Неоснователно е възражението на ответника, че уведомяването е

направено от новия кредитор и не е произвело действие по отношение на ответника. Съгласно практиката на ВКС уведомяването за извършената цесия може да се направи от новия кредитор, който обаче следва да е упълномощен от стария кредитор, като това уведомяване може да стане и с връчване на исковата молба. В случая с пълномощно от 09.02.2017 „„„ОД като цедент е упълномощило „„„„л“ЕАД -цесионер да уведоми по законоустановения ред длъжниците за сключения на 07.02.2017 Договор за прехвърляне на вземания между „„„ОД и „„„„л“ЕАД.

Съдът счита, че връчването на уведомлението за цесия на особения представител по чл.47, ал.6 от ГПК е произвело действие. Разпоредбата на чл.45 ГПК установява правилото, че връчването на представител се смята за лично връчване. Законодателят е посочил „представител“ без да разграничава представителната власт на представителя от какво произтича от упълномощаване или по силата на закона-от акт на съда. И в двата случая осъщественото връчване на представител е приравнено на лично връчване, при което следва да се приеме, че в случая ответникът е лично уведомен за извършената цесия. В този смисъл е Решение №198/18.01.2019 по т.д. №193/2018 на 1-во ТО, съгласно което връчването на материално правно изявление на особения представител, представлява надлежно уведомяване на длъжника.

С оглед на което съдът приема, че ответникът е уведомен по реда на чл.99, ал.4 от ЗЗД и че договорът за цесия е породил действие по отношение на ответника.

Поради това ищецът е легитимиран да предяви в качеството си на кредитор спрямо ответника претенция по договора за заем.

Кредитирайки заключението на ССЕ съдът приема, че задължението за главница на ответника е в размер на 500 лева за главница и 146.40 лева – лихва за забава за периода от 15.10.2016 до 03.09.2019. Кредитирайки заключението на ССЕ съдът приема, че не са извършени плащания от страна на ответника за погасяване на задълженията по процесния кредит.

Предвид изложеното предявените иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД следва да бъдат уважени.

По възражението за давност

Основателността на претенциите обуславя произнасяне на съда и по евентуално заявеното възражение за давност.

Задължението по договор за заем се погасява с 5-годишната давност. Договорът за заем е сключен на 22.03.2016, със срок от 18 седмици. Ако се приеме, че 5-годишна давност тече от изтичане на срока на договора, вземанията не са погасени по давност. Срокът на договора е 26.07.2016, а заявлението по чл.410 от ГПК е подадено на 17.10.2019. В този смисъл не е изтекла 5-годишна давност по отношение на вземанията за главница.

Ако се приеме, че 5-годишна давност тече по отношение на всяка вноска по заема / с първа вноска от 29.03.2016/, нито една от вноските не е погасена по давност.

С оглед на изложеното съдът намира, че вземането от 500 лева – главница по договора не е погасено по давност.

По отношение на лихвите за забава за периода от 15.10.2016 до 03.09.2019 те възлизат в размер на 146.40 лева съгласно заключението на ССЕ. Лихвите за забава се погасяват с 3-годишна давност в съответствие с чл.111, б. "в" от ЗЗД.

Заявлението по чл.410 от ГПК е подадено на 17.10.2019 следователно погасени с 3-годишната давност са всички вземания за лихви, чиято изискуемост е настъпила преди 17.10.2016г. Предвид изложеното съдът намира, че вземанията за лихви за забава не са погасени по давност.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявените иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД следва да бъдат уважени.

По разноските

Крайният изход на делото обуславя присъждане на разноски в полза на ищеца на основание чл.78, ал.1 от ГПК. Ищецът е реализирал разноски в исковото производство в размер на 600 лева, от които 50 лева – държавна

такса, 250 лева – депозит за ССЕ, 200 лева – депозит за особен представител и 100 лева -юрисконсултско възнаграждение.

Ищецът е реализирал разноси в заповедното производство в размер от 75 лева, от които 25 лева – държавна такса и 50 лева -юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „„„„„л“ЕАД, ЕИК2„„„„„ със седалище и адрес на управление:гр„„„„„№15, ет.6, срещу Л. Г. С., ЕГН*****“, със съдебен адрес:гр„„„„„1А, вх.А, ет.3,к.337, чрез адв.С.- особен представител, обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, че Л. Г. С. дължи на „„„„„л“ЕАД сумата от 500 лева – главница по договор за паричен заем №67691 от 22.03.2016, ведно със законната лихва от подаване на заявлението до окончателното плащане и сумата от 146.40 лева-лихва за забава за периода от 15.10.2016 до 03.09.2019г.

ОСЪЖДА Л. Г. С., ЕГН*****“, със съдебен адрес:гр„„„„„1А, вх.А, ет.3,к.337, да заплати на „„„„„л“ЕАД, ЕИК2„„„„„ със седалище и адрес на управление:гр„„„„„№15, ет.6, на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 600 лева-разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА Л. Г. С., ЕГН*****“, със съдебен адрес:гр„„„„„1А, вх.А, ет.3,к.337, да заплати на „„„„„л“ЕАД, ЕИК2„„„„„ със седалище и адрес на управление:гр„„„„„№15, ет.6, сумата от 75 лева-разноси в заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____